

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

• HVAR 8 DAG •

ILLUSTRERADT

MAGASIN

GÖTEBORGS HÖGSKOLA. — FOTO. A. BACKLUND, GÖTEBORG.

13:DE ÅRG.

DEN 4 AUGUSTI 1912.

N° 45.

Foto. A. Karnell, Gbg.

Vilh. Lundström?

Klitch: Bengt Sjöversparra.

VILHELM LUNDSTRÖM

TILL PORTRÄTTET Å FÖREGÅENDE SIDA.

Den 25 juli sammankommo i Göteborg för första gången i utlandet vistande svenskar till allmän kongress för dryftande af sina gemensamma önskemål och öfverläggningar om bästa sättet att upprätthålla och främja förbindelserna mellan sig och de hemmarande landsmännen till åtnad för det gemensamma fäderneslandets intressen. Initiativet till kongressen hade tagits af Riksföreningen till svenskhetens bevarande i utlandet. Men den man som haft förtjänsten af, att ifrågasvara sammanslutning kommit till stånd, och som är kongressens verkliga upphofsman, är professor V. Lundström.

Karl Johan Vilhelm Lundström är född i Sigtuna, alltså i själfva den gammalsvenska urbygden, den 7 maj 1869 och som student till Uppsala. Redan 1888 afslade han vid 19 års ålder filosofie kandidatexamen och i januari 1893 filosofie licentiatexamen med de klassiska språken som hufvudämnen. På hösten samma år promoverades han vid jubelfesten till filosofie doktor på en afhandling "Quaestiones Papinianae" och förordnades samtidigt till docent i Latinska språket och litteraturen.

I denna egenskap innehade han vid upprepade tillfällen professorsförordnanden samt utvecklade för öfrigt en synnerligen liflig vetenskaplig skriftställarverksamhet, understödd af talrika utländska studieresor. På grund af denna verksamhets strängt fackmässiga karaktär är här icke rätta platsen att i detalj redogöra för densamma. Vare nog sagdt, att den rört sig på de mest skilda områden af den klassiska filologiens vidsträckta marker: på det historiska genom t. ex. studierna till andra puniska krigets historia; på det textkritiska framför allt genom den mycket betydande editionen af den romerska landbruksskriftställaren Junius Moderatus Columellas bevarade skrifter; på det allmänt filologiska i synnerhet genom sina enligt sakkunnigas omdöme äfvenledes mycket gedigna studier i den sengrekiska, byzantiska litteraturen.

En särskild förtjänst om den klassiskt-filologiska forskningen i vårt land har han inlagt genom sitt initiativ till en egen svensk filologisk tidskrift "Eranos, acta philologica suecana", hvilken han började utgifva från Uppsala 1906.

När han den 25 jan. 1907 utnämns till professor vid Göteborgs högskola i klassiska språk med undervisningsskyldighet i latin, hade högskolans rektor full anledning att i inbjudningsskriften till installationen uttala, att "hans mångsidiga forskningsintresse, som öfverspannar hans vetenskaps ofantliga område ända till de nyaste aktualiteter, hans skarpsinniga inträngande i antikens anda och väsen, hans resultatrika författarverksamhet och hans utmärkta framställningsförmåga borga för, att högskolan i honom fått en lika god vetenskaplig som pedagogisk kraft".

På grund af de klassiska språkens sedan 1903 undanträngda ställning vid de allmänna läroverken är det i hög grad beroende af läraren, i hvad mån ett universitetsstudium af dem låter sig upprätthålla. Det vittnar högt om prof. Lundströms lärareförmåga, att han i Göteborg sett sig omgifvas af en kvantitativt som kvalitativt växande lärjungeskara. Af

hans insatser som lärare skall särskildt minnas det initiativ han för några år sedan tog till en svensk studentfärd till Italien för studium på ort och ställe af de romerska antikviteterna, en färd, för hvilken han själf på ett förträffligt sätt utöfvade ledarskapet.

Det är förvånansvärdt, att prof. Lundström trots sin intensiva vetenskapliga verksamhet dock kunnat få tid öfver för ett omfattande journalistiskt arbete. Redan under sin studenttid redigerade han sålunda i Uppsala under fyra år (från nov. 1893—dec. 1897) tidningen "Fyris", på den tiden det speciellt akademiska organet i den uppsvenska lärdomsstaden, och var sedan i fem år (från dec. 1901 till sept. 1906) hufvudredaktör och ansvarig utgifvare af västra Sveriges främsta konservativa tidning, "Göteborgs Aftonblad". Till denna journalistiska verksamhet har han drifvits af sitt starka politiska intresse, hvilket uppbäres af ett varmt fosterländskt patos och ett konservativt sinnelag, hvilket i främsta rummet inspirerats af Sveriges stora historiska minnen. I unionspolitiken hyllade han sålunda Oscar Allins och hans skolas storsvenska uppfattning, i tullfrågan bestämdes hans hållning af valspråket "Sverige åt svenskarne", i försvarsfrågan har hans utprägladt militäranslagsvänliga ståndpunkt bestämts af hans nedärfdaj instinkt om den från Ryssland hotande faran, och hans varma medkänsla med Finland. I de sociala frågorna har hans uppfattning starkt påverkats af hans studier öfver sentantiken, hvars förfall han anser företecknande för det modärna samhällets utveckling, därest det ej drager lärdom af de gamles erfarenheter.

Efter sin utnämning till professor har han inskränkt sin journalistiska verksamhet till i stort sedt neutralt hållna bidrag till ett stort antal landsortstidningar, hvilka bidrag gått ut på att väcka och vidmakthålla fosterländska, svenska stämningar.

Fr. o. m. innevarande år har han satts i tillfälle att aktivt deltaga i det politiska lifvet, i det han af Allmänna valmansförbundet i Göteborg insatts som representant för denna stad i andra kammaren. Han har där haft glädjen utverka riksdagens bifall för sin betydelsefulla motion om revision af den om svensk medborgarrätt gällande lagstiftningen i syfte, att ingen svensk utan eget åtgörande skall gå förlustig sin medborgarrätt.

Motionen var ett utslag af Vilhelm Lundströms intresse för svenskhetens bevarande i utlandet. Alltså en rörelse i nämnda syfte väcktes till lif i sammanhang med unionsupplösningen, har Lundström outtröttligare än någon annan genom resor, föreläsningar, tidningsuppsatser etc. verkat därför.

På det estetiska området har Lundström framträdts dels som lyriker och lyrisk öfversättare — "Sju dikter", "Ungfinska toner i svensk tolkning" o. s. v. — dels genom iscensättning och uppförande af Plautuskomedien "Mostellaria", hvilken som man erinrar sig i sommar gafs en andra gång i Stockholm i hans mästerliga tolkning.

Af Lundströms insatser i svenskt kulturlif må för öfrigt nämnas hans förslag till svenska nationalfester i Heimdalls folkskrifter 1896, hans inlägg i prästbildningsfrågan ("Den svenska prästens humanistiska bildning") 1898 samt hans skrift "Svenska språkets framtid" 1902.

I trots af, att Vilhelm Lundströms hufvudstudium varit inriktadt på något för oss så aflägsset som det gamla Hellas, Rom och Byzans, kan det sålunda väl sägas, att få som han koncentrerat sin lifsgärning kring det fosterländska, det nationellt svenska.

UTLANDSSVENSKARNES KONGRESS I GÖTEBORG.

Foto. Dacknäs, Göteborg.

KONGRESSEN I GÖTEBORGS HÖGSKOLA: "Du gamla du fria."

Kliché: Bengt Sjöversparre.

Utlandssvenskarnes kongress i Göteborg, som öppnades den 25 och fortgick t. o. m. den 28 juli, uppbars alltifrån början af en varm fosterländsk stämning. Symbolisk var kransnedläggningen på kongressens första dag inför de båda statyerna af Gustaf II Adolf och John Ericson, den ene räddaren af friheten i gamla världen, den andre räddaren af friheten i den nya. Ingen nation har såsom svenskarne världssamlade personligheter att uppvisa.

Kongressen nöjde sig emellertid icke med att värma och utveckla sina deltagares nationella känslor. För alla står klart, att densamma äfven utfört ett praktiskt nyttigt arbete, som gifver löften för framtiden. De uttalanden, som gjordes om angelägenheten af en svensk-amerikansk ångbåtslinies upprättande, om önskvärdheten af förbättrade be-

stämmelser om utlandssvenskarnes giftermålsförhållanden, och revision af medborgarrättslagstiftningen, skola helt visst röna förtjänt uppmärksamhet.

Mötets glanspunkt var kanske det värtaliga anförande, hvarmed h. ex. utrikesministern avslöt det-samma. Gentemot alla landsmän, som lämnat fosterlandet, mera varaktigt och för alltid eller blott tillfälligt, gäller det förvisso, att vårt arbete, såsom han uttryckte sig, "bör rikta sig på att bibehålla de kulturella banden mellan hemlandet och dem själfva så länge som möjligt." Det är, som han också sade, tydligt, att de värden, som sålunda kunna vinnas och bevaras, mestadels äro af rent ideell natur, men äfven den, som endast har öga för de lifvets värden, som kunna mätas i penningar, äfven den måste känna en tacksamhetens känsla mot de män, som oegennyttigt och med hänförelsens hela kraft egnat sig åt arbetet att i gemensam kärlek till vårt land och dess odling samla de öfver hela jordklotet spridda skarorna af vårt folk.

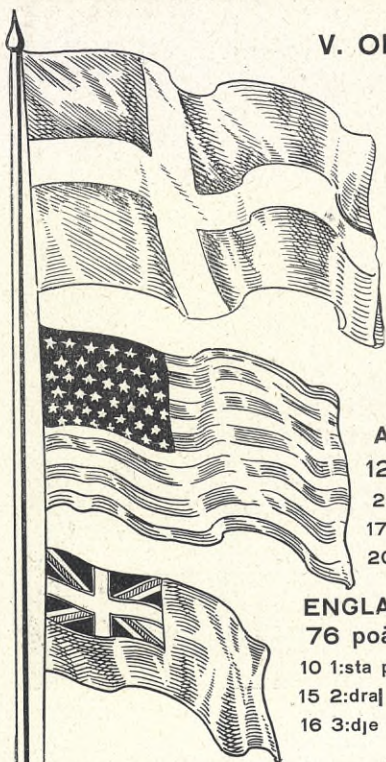
Foto. Lindbom, Gbg.

VID GUSTAF II ADOLFS-BYSTEN

Kliché: Kem. A-B Bengt Sjöversparre, Sthlm.-579.

SVENSKA BILDER.

V. OLYMPIADENS
SEGRARE:

SVERIGE
133 poäng.

23 1:sta pris.
24 2:dra pris.
16 3:dje pris.

AMERIKA
129 poäng.

25 1:sta pris.
17 2:dra pris.
20 3:dje pris.

ENGLAND
76 poäng.

10 1:sta pris.
15 2:dra pris.
16 3:dje pris.

Finland	52 poäng.
Tyskland	47 "
Frankrike	32 "
Danmark	19 "
Ungern	17 "
Sydafrika	16 "
Norge	16 "
Canada	13 "
Italien	13 "
Australien	13 "
Belgien	11 "
Österrike	6 "
Ryssland	6 "
Grekland	4 "
Holland	3 "

Efter fotografi. *Kliché: Bengt Silfversparre.*

GUSTAF II ADOLFS-STATYN I CÖTEBORG BEKRANSAS AF UTLANDS-SVENSKARNES KONGRESS-MED-LEMMAR.

Vidstående bild:
Den för K Ljfruskammaren förvärfvade s. k.

"SVERIGES KRONA"

en med guld och silfver inhamrad järnkrona, från 1600-talet.

Den har ursprungligen varit besatt med ädla stenar och tros möjligen ha tillhört och burits af konung Sigismund i Polen.

KONUNGEN OCH DROTTNINGEN DEBARKERA FRÅN PANSARBÅTEN "OSCAR II" å Stockholms ström efter den ryska färden.

ETT SÅNGARMINNE.

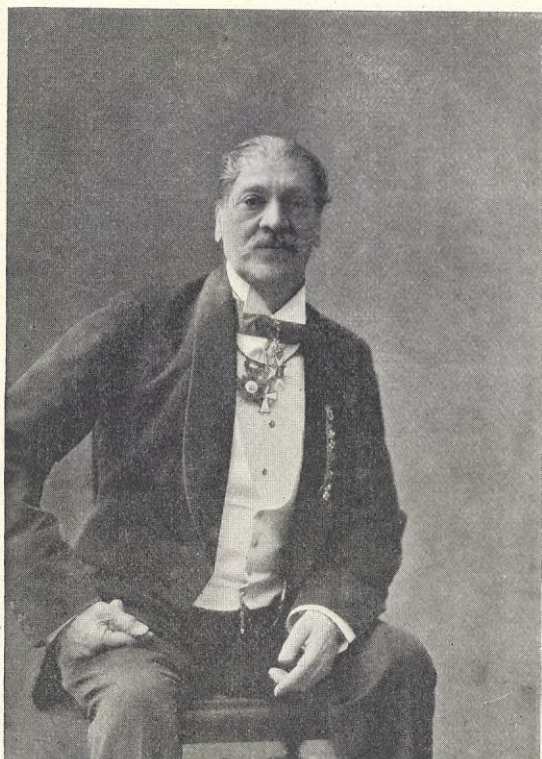

1867-ÅRS PARISERSÅNGARE VID MINNESFESTEN I STOCKHOLM.

Vi namngifva: fr. v. t. h. sittande: F. d. öfverste Ch. Lovén, f. d. lektor M. Myrberg, med. d:r G. Setterblad, med. d:r Hj. Hjorti, f. d. adj. H. Grahl. Närmast stående: F. d. rektor L. Lindroth, roteman O. Norqvall, tullförv. Hj. Björnbom, med. d:r R. Sandberg, teckningslärare Ph Löfgren, f. d. lektor Fr. Kjellman, kyrkoh. J. Jungner, j. d. adj. M. Lundell, f. d. adj. C. Ekstrand. Bakomstående: Mag.-sekr. H. Norrman, med. d:r A. Kull, kyrkoh. A. Karlén, med. d:r O. Ulmgren, f. d. adj. H. S. Siljeström, sånglärare Z. Köster, syssloman A. Johansson, professor S. Henschen, med. d:r L. Grundberg. Infälda portr.: t. venster: Kontraktspost A. Forsman, t. höger: Godsägare A. Levan. (Text å sid. 720).

GUSTAF FREDRIKSON.

T. SVEDBERG.

80 ÅR DEN 31 JULI.

I sig själf en märklighet, blir denna åldersdag till en verkligt enastående företeelse när den, såsom här, gäller en *utöfvande konstnär*. Gustaf Fredrikson har under ett halft sekel tillhört vår dramatiska konst, hans konstnärsbana visar en oafbruten stigning ända till den fulländning där han, till ären en gammal man, under konstens förtrollning ännu den dag som är skapar nya roller och frisk lager bindes vid hans namn. Gustaf Fre-

Nyligen utnämnd till professor i fysikalisk kemi vid Uppsala Universitet. — Trots sin ungdom — f. 1884 — är prof. S. en synnerligen framstående vetenskapsman, hvars namn är känt och berömdt öfver hela den vetenskapliga världen.
Se H. S. D. årg. XIII: 20. 7000. Bild. 111. 1908.

drikson skall nämnas i svensk teaters historia såsom en af sin tids yppersta sceniska konstnärer. Foto. Jonason, Gbg.

HISTORISK UTSTÄLLNING I VENERSBORG.

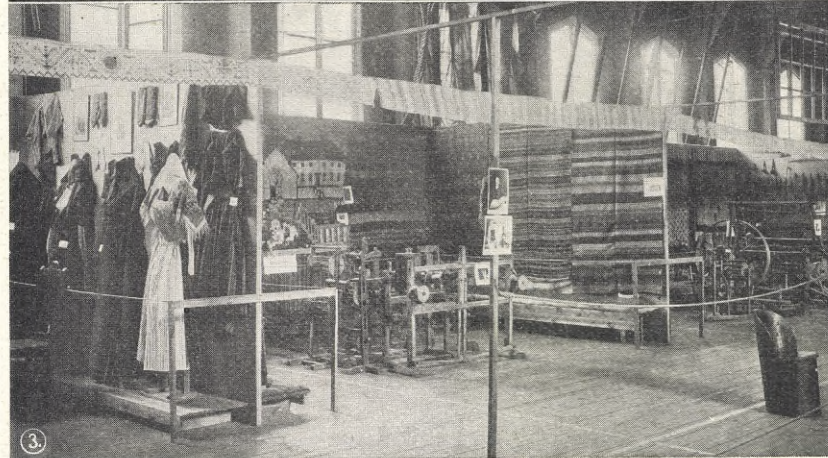

Foto. Eiserman, Venersborg.

1. "AFDELNINGEN FÖR DE HÖGRE STÄNDEN." — 2. INTERIÖR FRÅN ETT SOLDATTORP. — 3. DRÄKTER OCH VÄFNADER. — 4. REDSKAP.

Elfsborgs läns Norra och Södra Hushållningssällskap firade den 17 juli i Venersborg sitt 100-årsjubileum, därvid en af hushållningssällskapen anordnad historisk utställning öppnades, afsedd att utgöra en återblick på sällskapens verksamhet. I läroverkets gymnastiksal finnas utställda bohagsting, redskap m. m. från allmogehem, och dessa föremål äro särskildt intressanta därigenom att de till största delen utgöra prof på hemslöjd, på arbeten som allmogen själf och ej dess handverkare förfärdigat och hvari det för länet och dess invånare karaktäristiska i uppfinning, formgifning och konstnärlig utsmyckning tydligt framträder. Detta i synnerhet i fråga om dräkter och väfnader, husgeråd och seldon. En interiör från ett soldattorp finnes anordnad. Äfvenså en samling föremål från den tid

då byinstitutionen var lifskraftig och nödvändig, såsom bylurar, skjutskors m. m. En synnerligen representativ samling åkerbruksredskap, begynnande med primitiva typer har här sammanförts till lärarik öferskadlighet. Af skolslöjd finnes utställning liksom af äldre kartor och afbildningar från länets städer. "Afdelningen för de högre stånden" är inrymd å museet och upptager en samling porträtt af industriidkare och landtushållare af betydighet, medlemmar af ätterna Ahlströmer och Silfversköld, af Gustaf Vasa, samt hans drottningar Margareta Leijonhufvud och Katarina Stenbock (län fr. Torpa i Västergötl.) äfvensom ett porträtt (möjligen Ehrenstrahl) af Carl XII. Därtill möbler i olika stilar, prydnadsföremål samt dräkter. Utställningen, som hittills besökts af ett 1000-tal personer, hålles öppen t. o. m. 4 aug.

Kildat: Lonn, A.-D. Dingt Slöjdsparv, Sthm Gbg.

UTSTÄLLNINGEN AF ÄLDRE KYRKLIG KONST I HERNÖSAND.

Efter fotografier.

Kliché: Bengt Sjöström.

presentiva föremål bland dem som sålunda förtecknats och förenar dem till en musealt ordnad läne-utställning. Initiativet till dessa expositioner ha utgått från konsthistorikerna, ur hvilkas led ärligen ett uppoffrande arbete skänkes saken.

Hernösands-utställningen omfattar landskapen Ängermanland och Medelpad (Västernorrlands län). Den är inrymd dels i Hernösands museums lokaler, dels i läroverkets gymnastikhus, hvars inre med stora kostnader blifvit ombyggt till en treskeppig kyrka, med ett polygont kor. I det stora koret äro 1700-talets väldiga altaruppsatser monterade, mellan långhusets pelare hänga, läktar-artadt, skilda tiders predikstolar, i sidoskeppens kapell stå altarskåp och helgonstatyer. En betydande samling funtar från 1100-, 1200- och senare sekel har sin hufvudplats i en urgammal dopfont af snidad furu, som erhållit platsen strax innantör västra ingången — funtarnes gamla plats under medeltiden. Triumfkruccifix, vapensköldar, mässhakar, silfver (utställt på ett intressant sätt, i monter med violett botten med maskerad elektrisk belysning, i museumslokalen) bidraga att fullständiga bilden af Medelpads och Ängermanlands kyrkliga konst.

Utställningens vetenskapliga ledare och tillika arkitekt för dess inredningsanordningar är Docenten dr Johnny Roosval, hvilken jämte Hernösands museums chef dr T. Hellman och konsthistorikern fil. kand. H. Cornell utgjort Utställningens bestyrelse. Katalogen, som är mycket omfattande och vetenskapligt söker att bestämma alla föremål, är skriven af H. Cornell. Dess omslag, som begagnar en af Utställningens finaste medel-

Utställningar af detta slag ha i senare tider blifvit en egendomlighet för Sverige. Ett stort och allmänt intresse för äldre svensk kultur och en begynnande häg för en fördjupad och förfinad kyrklig konst tager sig ärligen ett storslaget uttryck däri, att ett län eller stift med stora pänningoffer verkställer en undersökning af den kyrkliga konsten inom sitt gebit, lånar re-

INTERIÖR AF UTSTÄLLNINGEN.

I midten dopfonten från Alnö.

2. HÖGKORRET med altaruppsatserna från Njurunda och Torp.

3. PREDIKSTOL FRÅN DAL.

tidsskulpturer som motiv, en St Mikael från 1200 talet, är författadt af dr Roosval.

Resan till utställningen, som kan kombineras med en färd uppför den underbara Ängermanälven och vidare norr ut i kända turistleder bör vara ett af de mäktigaste minnen en utländing kan skaffa sig från sitt Sverige-besök.

SVENSK-RYSKA MONARKMÖTET I FINSKA SKÄRGÅRDEN.

Sveriges konungapar lämnar Standart efter det första besöket hos kejsarparet. — Till venster synas närmast Oscar II, Polstjernen (ryske kejsarfartyg) och Fylgia. — Längst bort ryska pansarfartyget Bayan. Efter teckning i olja för H. B. D. af marinmålaren Arvid Johanson.

Det svenska konungaparets eskaderbesök hos ryske tsaren och dess gemål på Standart Redd fick närmast karaktären af en familjesammankomst af enskild, hjärtlig prägel.

Emellertid visade det sig, att utrikesministrarne, som varit sina suveräner följaktiga, begagnat sig af tillfället att utbyta tankar i allmänna frågor, som intressera Sverige och Ryssland. Hvilka dessa frågor varit utsäges ej i den officiella kommuniké, som utsändts om monarkmötet, men man misstager sig näppeligen, om man utgår ifrån, att de rört sig om Sveriges hållning vid en eventuell tysk-rysk konflikt. Det är nämligen känt, att Ryssland hyst farhågor för, att Tyskland i sådan händelse skulle kunna påräkna stöd från svensk sida, och därmed motiverat vissa militära föranstaltningar i Finland. Det behöfver inför en svensk allmänhet ej sägas, att dessa farhågor äro fullständigt ogrundade och att Sverige är beslutat att under alla förhållanden strängt upprätthålla sin traditionella neutralitetspolitik, en politik, som ej blott varit och är regeringens, utan

äfvén till fulla öfverensstämmelse med nationens önskingar. Emellertid kan det endast hälsas med tillfredsställelse, att detta förhållande till fullo klargjorts vid utrikesministrarnes personliga sammanträffande, något som framgår af kommunikéns ord, att det "på båda hållen konstaterats, att man icke har någon som helst afsikt att inlåta sig på politiska kombinationer, som skulle kunna rubba det ömsesidiga förtroendet, så nödvändigt för det goda samförståndet mellan svenska och ryska folken". Att detta är mer än tomma ord, framgår af svenske utrikesministerns understrykande vid utlandskongressen af mötets betydelse, då han yttrade: "Jag tror, att ni af dessa senaste dagars händelser måste medföra ett lugnande intryck af, huru föga värklighet funnits för påståendet, att särskildt vårt folk skulle vara hotadt af större och mera öfverhängande faror än andra". Så har detta monarkmöte blifvit ett betydelsefullt led i utvecklingen af förhållandet mellan Sverige och Ryssland till ett mera hjärtligt.

RÄDDNINGEN.

FÖR H. B. D. AF BO BERGMAN.

SKYMNINGEN — den korta Paris-skymningen som på några minuter blef natt i bakgatorna och konstgjord dag på de stora boulevarderna — kom Sam Iller in på sitt stamkafé. Med en kort bugning åt la patronne tog han sitt hörn och sin tidning i besittning. Det fanns nämligen svenska tidningar och ibland fanns det också svensk mat — så där lagom naturtrogen. Men landsmännen voro glada att få det som de kunde,

och för resten sögo de sina kritpipor vid de låga borden med de rödrandiga dukarna och talade inte mycket. Hvar och en var upptagen af sitt. Det var mest pänselns män, stipendiater och friseglare, ungt folk och redan grånadt. De sågo färg och tänkte på färg och talade de, så talade de om färg eller om pengar. Några hade sina väninnor med sig, små råttor från Quartier Latin, bleka, kvickögda, alltid hungriga, med sin caporal och den senaste boulevardleksaken mellan fingrarna.

Kaminen brann som ett rött öga, och på disken

MÖTET MELLAN SVERIGES OCH RYSSLANDS MONARKER.

AFFÄRDEN. Den svenska eskadern — i tåten pansarbåten Oscar II, med konungaparet ombord, följd af pansarbåten Manligheten, pansarkryssaren Fylgia och jagaren Sigurd, — har just lyft ankar och sätter omedelbart en fart af 14 knop under hvilken den defilerar förbi kejsarfartyget. Å Standarts däck står den kejsertliga familjen med alla tecken till ett det hjärtligaste afsked. Från Manligheten och Fylgia turvis afläyras kraftig salut. Hela denna scen bildade en imponerande vacker tafel, som konstnären på ett utomordentligt sätt förmått åskådliggöra i vår bild. Efter teckning i olja för H. S. D. af marinmålaren Arvid Johanson, som medföljde eskadern.

låg katten, Baudelaires husgud, däst och mystisk. Han var stenblind och lefde i sin egen värld. Han liknade en sfinx och han dyrkades som en sfinx.

Öfver tidningsbladet stack Illers härfaeste upp och den yfviga manen som stälptes åt alla håll. Plötsligt släppte han papperet i knät. Snuggan hade slocknat; han fick eld på den igen och rökte som en skorsten i fem minuter, glömsk af allt omkring sig, hvit i ögonen som sågo inåt, paralyserad af ett minne och ett namn. Han märkte inte att en man kom och satte sig vid hans bord.

— God kväll, Sam, lät det beskedligt ur röken.

Iller vaknade upp och nickade kort åt Halfvarsson, skulptören, en liten fyrkantig och godmodig figur, massiv som ett block, med dogghufvud och doggkåkar.

— Hvad är det om? försökte den nykomne. Du ser så borta ut.

— Ja, sade Iller, jag är borta, d. v. s. hemma. Det står något i tidningen. Det är en som är död. Min välgörare...

— Har du haft?... Det har du aldrig sagt.

— Nej. Men du kan få historien nu i stället, medan vi vänta på Bibi. Hon har lofvat komma i kväll. Det tog slut med amerikanarn, du vet, och nu vänder Musette tillbaka efter karnevalen. Och gamle Iller öppnar sin faderliga famn, voilà...

— Men det var historien.

— Kommer, gosse.

Sam Iller strök ölet ur skägget och började:

— Jag såg en notis i bladet här. En aktuarie Lövving i Pensionskassan står död, 81 år, sörjd och saknad etc. Han dog i Strängnäs på själfvä mid-sommardagen. Jag kände gubben; det var han som blef min välgörare eller räddare, hvad jag skall kalla det. Han hade ingen aning om det. Det finns en omedveten välgörenhet här i världen.

Du skulle ha sett honom, gubben. Han var det tunnaste, det frofastaste, det ödmjukaste, det oklanderligaste man kunde tänka sig. Staten var för honom inte bara ett begrepp utan en personlig gud som han dyrkade med sitt lif, med hvar ord, hvar tanke. Ämbetsrummet var kyrkan där man sänkte rösten, och göromålen fingo karaktären af sakramentala handlingar. Han tog med sig denna helgd ut i lifvet. Han värnade om sin person som en i all sin ringhet dock värdefull kugge i ett stort maskineri. Han var stolt på samma gång som han var ödmjuk. Han var pedant, men värst mot sig själf. Det fanns inte en fläck hvarken på hans rock eller hans själ — hur slitna båda voro.

Jag förstod först långt senare hans människovärde. På den tiden våra vägar flöto ihop, det var ett år eller så, ingaf han mig närmast motvilja. Det var naturligt för öfrigt. Jag gick som extra i Pensionskassan, stoppades dit strax efter studentexamen och måste ligga i för att gratifikationerna — det enda jag hade att lefva på — skulle bli så stora som möjligt. Lövving fick hand om mig. Han lärde mig hur pennorna skulle formeras och hur linjalen skulle läggas efter tjänstedagens slut, och så fort jag såg upp ett slag från summeringen, kände jag hans gråa, sorgsna, mildt förvånade blick på mig. Själf pauserade han aldrig. Han vakade som det tysta nitet öfver hvar minut. Staten fick inte bli lidande.

Å gud, hur jag minns alltsammans! jag kan ännu få det gamla rummets lukt i näsan när jag vill. Jag ser de långa skumma korridorerna med dörr vid dörr, som fängelseceller. Jag hör klockans knäpp, pappersrasslet, tjänstemännens prat, ett skratt som dörr förskräckt, ett vattenglas som klingar, en hosta som hackar, bullret från gatan. Ibland om kvällarna när jag satt därnpe, gråtfärdig af raseri öfver dessa

siffror som aldrig togo slut, som tycktes symbolisera evigheten själf, kunde det hända att Lövving också kom upp. Han gick genom rummet, nickade, men sade ingenting. Och jag kunde höra hans steg ute i korridoren när han aflägsnade sig, hur han släpade ena benet och hur han pratade för sig själf. Det var nästan hemskt. För min ungdomliga inbillning blef han till ett husspöke, en ande som inte fick frid innan han öfvertygat sig om att allt stod rätt till och att alla papper funnos på sina platser.

Dagarne gingo, vinterdagarne voro något så när. Det var alltid lättare att sitta inbommad af snön och rusket än af ljusa himlar med blått och hvitt. När det blef vår fick den gamla lokalen en källarlukt, som gjorde att man frös värre än på vintern. Jag såg hur gul gamle Lövving blifvit, men jag tyckte inte det var synd om honom. Jag hatade honom i tysthet med ett långsamt, envist barnsligt hat. Det satt som en molande värk i bröstet på mig. Och jag grät öfver mig själf. Lifvet hade glömt bort mig. Det gick därute på gatan i solen, och nu när innanfönstren voro uttagna hördes det dubbelt tydligt. Men jag var lefvande begravnen, och en stor gul spindel spann sitt nät omkring mig...

En morgon vände jag på halfva vägen till ämbetslokalen. Det var något som sade stopp i mig. Jag förmådde inte mera. Yr i huvudet, halft medvetlös dref jag ut på Djurgården och kastade mig i en backe. Jag orkade inte tänka på någonting. Svarta fläckar dansade för ögonen. De liknade siffror, och plötsligt förvandlades siffrorna till smådjäflar. Jag blef rädd och sprang hem. Följande morgon satt jag åter på min stol i kassan, blek, ursinnig, sneglande åt Lövving med fientliga blickar. Han hade inte sagt något, när jag förklarade att jag varit sjuk under gårdagen. Men jag såg på honom att han betraktade sjukdom som något reglementsvidrigt, åtminstone vid mina år.

Det blef en svår sommar, och jag var nu verkligt angripen. Jag kunde inte äta och på kvällarna när jag skulle somna, började hjärnan summera och multiplicera. Jag fick arsenik och höll mig uppe. På höstsidan skulle Lövving bli pensionsmässig; han hade hyrt rum i Strängnäs och talade om att meta aborrrar och gräva i jorden. Han skulle alltså gå, och jag skulle bli kvar. Vid den tanken föreföll det mig som det vore han och inte jag som hade lifvet ramförd sig.

Äntligen kom dagen; det var den första oktober. Jag skall inte glömma den. Lövving gick ur rum i rum och tog färväl. Han hade hvit halsduk, bonjour och nya skor som klämde. Hans ansikte var askgrått, ögonen rödkantade, händerna hjälplösa utan några papper i. Och han svalde och svalde som om han hade svårt att få ner någonting. Till sist tryckte han också min hand och sade, adjö och tack så mycket; det tog sig så besynnerligt tafatt ut, jag kunde inte låta bli att le inom mig. Så föll dörren igen om honom. Han var borta. Jag gick till fönstret och såg den lilla tunna gestalten kuta i väg. På en dag hade han blifvit tio år äldre, och nu först släppte min motvilja mot mannen. Han lefver inte länge, tänkte jag; men han var ju segare än jag trodde.

Borta var han emellertid. En annan man satt på hans plats. Det rumsterades om i hans hyllor, ändrades, flyttades. Han var utstruken. Ingenting fanns kvar efter honom. Det var det namnlösa nitet hvars verk blef spårlost, som skrifvit i rinnande vatten. Tusendes öde liknade hans. Jag frös vid tanken. Det är sexton år sen dess, och om jag inte fryser mera, så beror det inte på att jag undantar mitt eget öde från de tusendes. Det beror på

att jag har ett arbete som värmer, i glädjen som i lidandet.

Men tillbaka till Löfving; och här är slutet på min historia. Det finns en skrämsel som förlamar och en skrämsel som väcker, en skrämsel från livet och en skrämsel till det. Jag vill berätta hur det gick mig.

En kväll, det kunde vara en vecka efter gubbens afsked, kom jag upp på byrån. Jag hörde någon röra sig i mitt rum. Och det brann ljus därinne; det lyste i dörrspringan. Jag steg in. I sin gamla stol satt Löfving. Han rusade upp och betraktade mig förvirrad.

— Jag träffade Magnusson på gatan, stammade han, och så följde jag med upp. Det var en sak jag glömt, ett papper. Men jag kan inte hitta det; allting är så omärandrat. Hur står det till annars, herr Iller? Allt går bra, förmodar jag. Ja, ja. Det känns ju litet underligt att vara så här ur leken. Men man vänjer sig, man vänjer sig. Ja, ja...

Han pratade med sludrande, halfkväfd röst. Jag hade aldrig hört honom yttra så många ord i sträck. Och fingrarna plockade på bordskifvan som om de sysslade med osynliga papper.

Plötsligt sjönk han ner i stolen igen och föll framstupa. Jag blef rädd, jag trodde att mannen fått slag, men jag märkte strax att han grät lugnt, hopplost, utan att bry sig om det eller kunna häjda tårarna.

— Ursäktat gubben, sade han omsider. Det här var mitt lif; och han visade rundt i rummet. Nu är det slut, man har tagit det ifrån mig. Och ändå dör jag inte...

Jag blef kall. Jag tyckte att jag förfrös invärtes. Som i en vision såg jag mig själf i stolen där Löfving satt. Den natten kunde jag inte somna. Jag låg och vred mig och tänkte på den stackars hjälplösa människospillran, och en skrämsel tog fast om hjärtat så att jag tyckte att jag ville kvävas. Det

var alltså det lif som väntade mig — ett lif som inte var något och som ändå fick heder och värdighet af lif och skulle sörjas när man tvangs att lämna det. Bubbler. Spår i sanden. Rök, som aldrig slog upp i eld. Jag blef rädd, rädd, rädd, säger jag dig. Och den rädslan gaf mig mod!

Rästen känner du. Jag kom inte tillbaka till siffrorna mera. Jag tog ut språnget, och det var gubben Löfving som hjälpte mig. Hvem vet hur det annars gått? I tolf år ha vi slitit tillsammans, du och jag. När det såg som allra svartast ut för mig och jag tänkte ge fan i allting, kom gubben Löfving's ansikte fram, det gulbleka ansiktet med de nästan utsuddade dragen, och det skrämde mig och styrkte mig på en gång. Skulle jag tydt det oriktigt den kvällen för längesedan? Var det inte just detta det hade att säga mig? Och jag tog i på nytt och nu — — — men där ha vi Bibi!

Iller kastade sin gråa man tillbaka ur pannan och räckte handen åt en liten dam, klädd som aldrig Salomo i hans härlighet och mycket visare eftersom hon lät andra tänka.

— Hvad har de gamla gossarna haft för sig? kvitterade ett par karminröda läppar.

— Iller har berättat om sin räddning, sade Halfvarsson.

— Räddning? Hvad då från?

— Från siffrorna, sade Iller.

— Det begriper jag inte, men får jag en cigarrett och något att dricka. Och var litet älskvärdare, mina herrar. Ni se ut som, som, som... Nå, det gör detsamma.

Och hon blåste röken i ögonen på Iller och gnolade halfhögt:

Que faut-il pour être heureux en ce monde?
Avoir à sa droite un pot de vin vieux,
en poche un écu, du soleil aux yeux
et sur les genoux sa petite blonde.

TIDNINGSDISTRIBUTÖRERNAS MÖTE.

Den 22 juli sammanträdde i Stockholm ett antal tidningsdistributörer från skilda delar af landet i syfte att bilda en förening. En sådan konstituerades under namn af Svenska Distributörsföreningen, med hrr T. Andersson som ordf. och A. Bergman, A. H. Janhekt, S. Nevander och T. Lindberg som styrelse.

— Vi namnteckna från v. t. h. (de kursiverade namnen äro *H. S. D:s* hufvuddistributörer å resp. platser): Främst H. N. Hellner, Malmö, K. Österholm, Norrköping, Fru A. Andersson, Stockholm, T. Andersson, Stockholm, A. H. Janhekt, Gö-

teborg, F. Hammar, *Carl Hansson*, Göteborg, G. Strömberg, Stockholm, *Aug. Bergman*, Stockholm, C. A. Sjölander, Borås, T. Lindberg, Uppsala, Fru H. Sjölin, Örebro, C. J. Lindh, Gefle, *S. Nevander*, Malmö.

Efter fotograf.

TIDNINGSDISTRIBUTÖRERNAS MÖTE I STOCKHOLM.

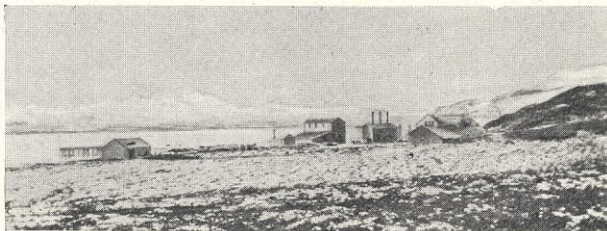
Kl. h. S. Nevander.

PÅ HVALFÅNGST.

FÖR HVAR 8 DAG AF ANNA CLAUSEN GIÆVER.
MED FOTOGRAFIER FRÅN KERGUELEN AF KAPTEN TH. BING.

Har Du någon gång varit med om en hvalfiskjakt? Om icke, så kom med i dag — det är en mycket mera spännande och mera värdefull jakt än den på tjäder och ripa!

Spänningen är stor medan den lätta, snabbgående fångstbåten rusar i väg; utkiken har tagit plats i tunnan på toppen af masten — kikaren användes flitigt, och vid hans muntra rop: "Hval ohoj!" sättes full fart på skutan — harpunerare, kapten, be-

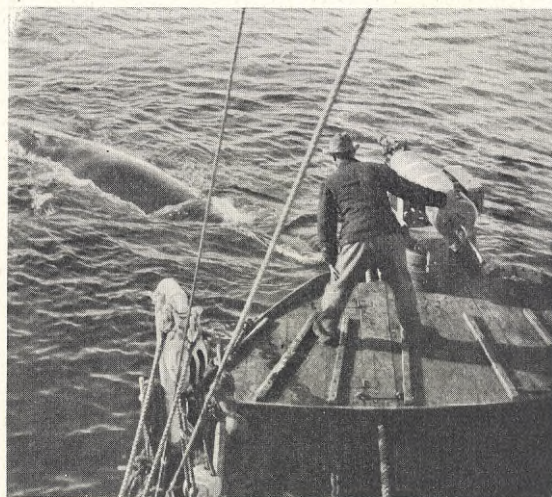
FAST STATION PÅ KERGUELEN ISLAND.

Ändtligen är "jagt-väskan" full, och den lilla båten drager hem till stationen med en 13-14 hvalar — en god dagsfångst. Stationen med sina olika byggnader ligger ända intill stranden, vän-tande på att emottaga dagens jaktbyte för att förvandla detsamma till olja och guano.

Sedan hvalarne bogserats in i hamnen, halas de, den ena efter den andra, upp på den s. k. flensningsbryggan, där det flera decimeter tjocka späcket ur-

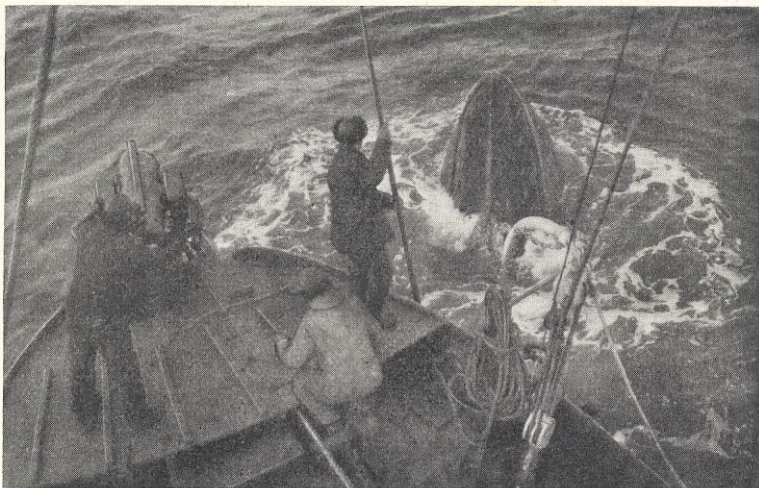
HVALEN FÖRFÖLJES OCH ALLT REDO.

TRÄFFAD.

sättning — alla äro i spänning, ty de hafva tusentals kronors värde i sikte, och en duktig harpunerare med säkert öga och stadig hand är viss om sitt byte blott hvarje man ombord gör sin plikt och följer harpunerarens minsta vink. Se huru han står där färdig att sända hafvets jätte den dödande projektilen — harpunen flyger med fart ut ur kanonmynningen, granaten i harpunens spets kreverar i hvalens kropp, den dyker men dess kraft är bruten, han gör ett sista förtvifladt försök att freda sig genom att komma upp till vattenytan igen — hafvet är som en sprudlande kaskad kring det väldiga hufvudet — men endast för att möta det dödande spjut som hans obehagliga förföljare slungar in i hans lungor. Hvalen halas in till sidan af skeppet, där den pumpas full af luft, en stång med en flagg sättes fast i honom, så släppes han, att drifva omkring i sjön tills dagens jakt är öfver — ty nu skall åter ett nytt byte uppspanas.

skäres och styckas, hvarefter det med paternosterverk fraktas till oljekokeriet, köttet trånskäres benen och fraktas till guanofabriken, och benen sönder-sågas och sändes till benkokeriet. Allt af hela den

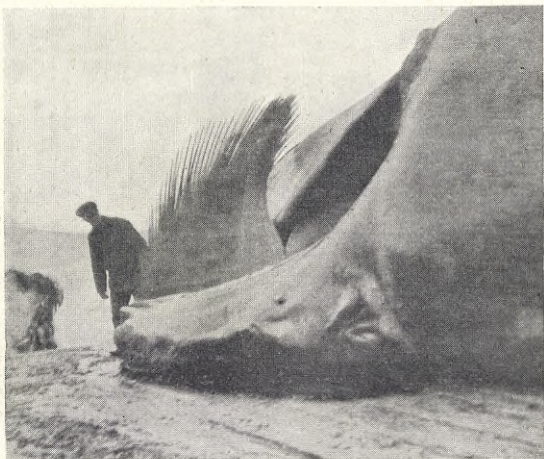

HVALEN KOMMER UPP EFTER SKOTTET.

EN VÄLFYLLED JAKTVÄSKA.

Kliché: Kon. A.-B. Teigt Silfve. parre, Sjöen Gbg.

HVALBARDER.

BLÅHVAL, 98 fot lång.

SCEN FRÅN FLENSNINGSBRYGGAN.

väldiga kroppen kommer sålunda till godo, och i form af hvalolja, guano, benmjöl, kraftfoder och fiskben vandrar hafvens konung ut bland människorna.

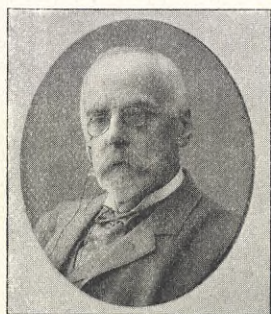
Bilden till höger:

EINAR MIKKELSEN, startade på Grönlands-expedition samt för att söka efter den omkomne danske Grönlandsfararen Mylius Erichsens dagböcker i juni 1909. Sedan i april 1910 har man ej hört af M. förrän nu, då han anländt till Aalesund jämte sin danske maskinist räddad i yttersta tid af en sälångare. Han medför dagböckerna.

VECKANS PORTRÄTTGALLERI

* Data å sista sidan.

A. W. QUENNERSTEDT.
Professor. — Lund.
75 år 3 Juli.*

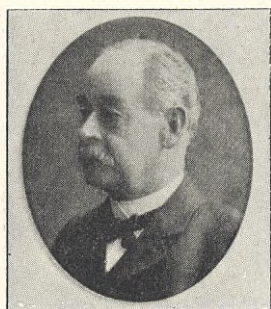
J. T. LUNDBERG.
Professor. Statybildhuggare.
Stockholm 60 år 21 Juni.*

P. H. HENRIQUES.
Professor. — Stockholm.
60 år 1 Juli.*

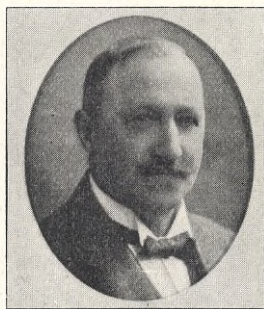
K. J. W. EKEDAHL.
Kontraktsprost. Kyrkoherde —
Björkeberg. 50 år 27 Juni.

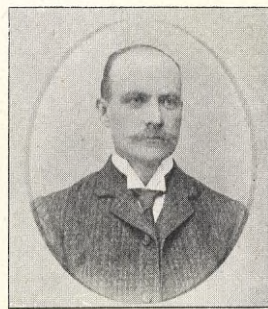
H. A. TISELL.
F. d. Kapten. — Örebro.
75 år 30 Juni.*

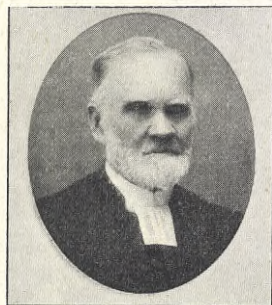
G. M. O. R. BJÖRNSTJERNA.
Grefve. F. d. Öfverste. —
Stäket. 65 år 6 Juli.*

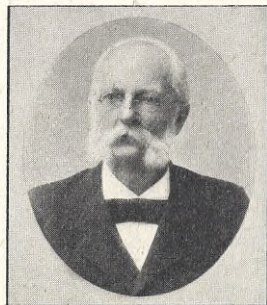
H. A. J. ZIEGLER.
F. d. Kapten. — Karlstad.
60 år 4 Juli.*

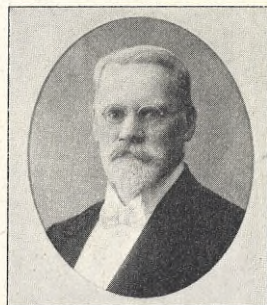
J. MONTGOMERY.
Kammarherre. Kansliråd. —
Stockholm. 50 år 9 Juli.*

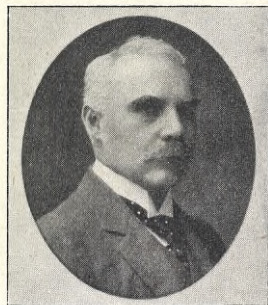
J. H. VINGQVIST.
Kontraktsprost. Kyrkoherde.
Grästorp. 75 år 8 Juli.

T. A. SÄVE.
F. d. Lektor — Saltskog.
70 år 24 Juli.*

A. G. J. EURENIUS.
F. d. Rektor. Fil. d:r. — Norr-
köping. 65 år 26 Juli.*

H. E. L. AMÉEN.
Justitieråd. — Stockholm.
50 år 21 Juli.*

O. F. TRAPP,
Handlande. V. Konsul. —
Helsingborg. 65 år 5 Juli.*

A. W. BILDT.
Godsegare — Torebo.
60 år 27 Juli.*

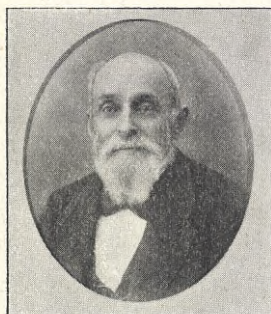
G. A. V. FREIDENFELT.
Bankdirektör. — Karlskrona.
60 år 2 Juli.*

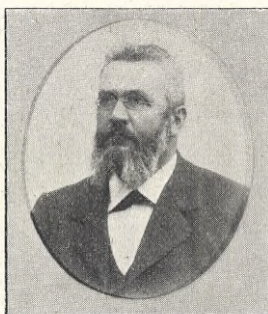
A. STRANDBERG.
Grosshandlande. — Upsala.
50 år 5 Juli.*

VECKANS PORTRÄTTGALLERI

* Data å nästa sida.

E. G-SON HJORT.
F. d. Jägmästare. — Kisa.
80 år 22 Juni.

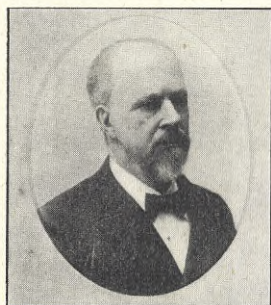
I. SÖDERWALL.
Ingeniör. — Smedjebacken.
60 år 4 Juli.*

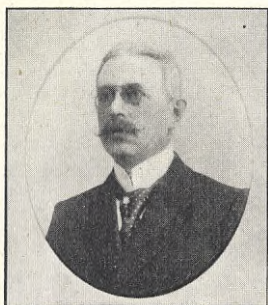
J. W. FEITH.
Verkst. dir. f. A.-B. Feiths ångb.
Stockholm. 60 år 4 Juli.

J. E. LARSSON.
Provinsialläkare. — Svenljunga.
50 år 12 Juli.

C. O. WARFVINDE.
F. d. Förste landmätare.
Ulricehamn. 75 år 11 Juli*

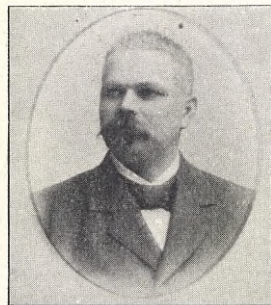
A. W. KARSTRÖM.
Med. d.r. Lasarettsläkare. —
Djursholm. 60 år 20 Juli.

L. OLÉN.
Länsjägmästare. — Borås.
60 år 23 Juli.

E. G. BERGSTRÖM.
Folkskollär. Org. Komm.-ordf.
Berg, Kolbäck. 50 år 25 Juli.

M. G. E. SCHLYTER.
Rådman. V. Häradshöfding.
Oskarshamn. 60 år 24 Juli.*

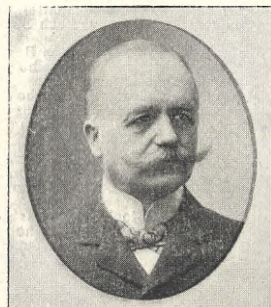
S. A. LEIJONHUFVUD.
Fröken. Bibliotekarie —
Stockholm. 50 år 5 Juli.*

G. DICKSON.
Bankdirektör — Göteborg.
50 år 8 Juli.*

J. E. SUNDBERG.
Stadsnotarie. — Sundsvall.
50 år 22 Juli.

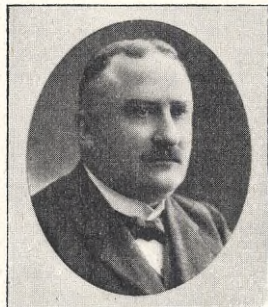
K. G. ANJOU.
Kronofogde. V. Häradshöfd.
— Gefle. 60 år 3 Juli.*

C. ÖQUIST.
Borgmästare — Skellefteå.
50 år 27 Juni.*

L. F. UDDENBERG
Stadsfogde. — Vaxholm.
50 år 30 Juni.*

C. R. M. HAMMARSTRAND.
Länsveterinär. — Vexjö.
50 år 5 Juli.

(Text till bild å sid. 709).

Liksom vi i sept. 1907 föredde en bild från 40-årsminnesfesten i Uppsala af Uppsala-sångarnas Pariserfärd 1867 under Oscar Arpi's spira, äro vi äfven nu i tillfälle återgifva en gruppfotoграфи från den 45-årsminnesfest som den 14 juli firades af ett antal af dessa sångarveteraner, denna gång i hufvudstaden dit mötet förlades i samband med Sv. Sångarförbundets trenne jättekonsert, till hvilka de gamla parisersångarne inbjudits som hedersgäster.

Den af studentsångarne från 1867, som vid dessa tillfällen står i kontakt med och sammankallar de ännu levande samt ordnar med dessa möten, är höfidentisten, med. d:r Otto Ulmgren i Stockholm.

Af de 40 ännu i lifvet varande af Pariserkörens 100 medlemmar lystrade också ej mindre än 26 till inbjudningen. 45-årsminnet firades med en frukostmiddag i festväningen å Dram. teaterns restaurang, därifrån de sedan i vagnar begäfvö sig i ett litet triumfåg direkt till sängarhallen och konserten.

Vid festen, med dess varma stämning af gångna tiders kamratanda hyllades främst minnet af färdens och dess sängarledare, Oscar Arpi. — Sängen klingade, om ej med samma klangfullhet som "i ungdomens vår" och forna dagar så dock med ej mindre varm och sjäfull insats. Stämmorna voro, egenomligt nog, väl och jämnt representerade vid tillfället. Bland veteranerna fanns en, som ej varit med på något möte sedan själfva resan 1867 och sålunda ej heller sedan dess träffat flera af de nu samlade sängarbröderna. Bland de nu närvarande var Fil. D:r Myrberg den äldste och Prof. Henschen den till åren yngste; medelåldern för de 40 ännu i lifvet varande utgör närmare 71 år.

Vid den stora Olympiska sängarfesten hyllades de gamla parisersångarne särskildt af Sv. Sångarförbundet i ett tal af en styrelsemedlem i förbundet, på hvilket D:r Ulmgren svarade å de inbjudna veteranernas vägnar.

(TILLHÖR VECKANS PORTRÄTTGALLERI.)

- AUGUST QUENNERSTEDT. Stud.-ex. 56, fil. dr. 63, jubeldr. 12, doc. i zoologi v. Lunds Univ. 65, adj. 73, prof. 80-03; universitetets prorektor 91-95, rektor 95-99. Zoologisk författare. Led. af kyrkorådet i Lund sedan 88, led. af styr. f. Alnarps landtr. inst. 95-02, led. af direkt. f. Råby räddn.-inst. sedan 05.
- TEODOR LUNDBERG. Elev v. Fria Konst. Akademi 68-77, extra lär. derst. 89, professor i modellering v. Konsthögskolan 06, dess direktör sedan 11. Framstående statybildhuggare.
- PONTUS HENRIQUES. Elev v. Chalm. slöjdsk. 68-70, v. tekn. skolor i utlandet 71-74, ingenjör i sachsisk statstjänst 74-77; lektor i byggn.-konst v. Tekn. elem.-skolan i Norrköping 77-84; överlärare o. afd.-förestånd. v. Tekn. skolan i Stockholm 84-12. Professor i beskrif. geometri o. ritkonst v. Tekn. Högskolan; lär i perspektiv- o. skugglära v. Konstakad. 86, v. prof. 10.
- HÄLVAR TISELL. U.-löjt. v. Verm. reg. 57, kapten 73, afsk. 74. Niveljör v. Stat. jernv. 58-67. Egnade sig åt bergsbruk o. gruvidrätt 69-76, verkst. dir. v. Vikern-Möckelns jernv.-byggn. 71-74. Flyttad t. Nyköping, led. af dess stadsfullm. o. ordi 99-01, ordi. i drätselkammaren 85-97. Sedan 06 bosatt i Örebro.
- GUSTAF BJÖRNSTERNA. U.-löjtn. v. Lifg. t. häst 65, öfv.-löjtn. v. Smålhus. 07, överste o. chef i Skånska drag-reg. 95-07. Eger egend. Almare Staket i Ups. län. På sin tid stadsfullm. i Ystad 98-07.
- HUGO ZIEGLER. U.-löjtn. v. Verm. reg. 72, afsk. som kapten 03. V. ordi. i Karlstads stadsfullm. o. i dess beredn.-utsk. Ord. i styr. i Fören. Fönsterglasbrukens A.-B. i Stockholm, verkst. dir. i Karlstads kol- o. koksa.-B., i Spritörsäljn.-bol. o. i Karlstads gasbrukens A.-B. Styr.-led. i Verm. E. Bank.
- JOSIAS MONTGOMERY. Stud.-ex. 82, hoif.-ex. 88, v. häradshöfd. o. aman. i civildep. 91, kansliråd o. byråchef derst. 05.
- TEOFRON SÄVE. Stud.-ex. 61, fil. dr. 69, lektor i historia o. latin i Karlstad 70-07, rektor derst. 83-95. Ord. i Karlstads stadsfullmäktige 91-96, landstingsman 98-08, led. af Riksd. F. K. 92-10, mångårig led. af konstut.-utsk., statsrevisor 97-99. Utöflrig biografi o. helsidesporträtt i ärg. III: 45.

Efter fotografi.
DEN OMKOMNA BESÄTTNINGEN å i Öresund förolyckade fiskesmacken "NORDKAP" från Kåringön. Afseglade d. 14 juni från Svinemünde och har nu hittats sjunken med jungmannen Claus i riggen; de öfriga ha icke funnits. — Vår bild af de kända bohussländska sjömännen visar: 1. kapten K. P. Johanson. 2. bästemannen Nordenberg, 3. jungmannen F. Claus — alla från Kåringön — samt 4. kocken T. Karlsson, Sv. Sångarförbundet.

- AXEL EURENIUS. Stud.-ex. 66, fil. dr. 72, docent i matem. v. Upsala Univ. 73, lär. i fysik o. mek. v. Tekn. elem.-skolan i Norrköping 74, lektor i matem. o. fysik derst. 77, rektor o. föreståndare i samma skola 95-12. Led. af stadsfullmäktigt 81-12, på sin tid led. af styr. i Gustav. barnhuset, J. Lennings Våtskola, Arb.-inst. (jämval föreläsare); led. af styr. i stadens gator o. vägar, Sjukhusstyr. m. m.
- LOUIS AMEEN. Stud.-ex. 80, assessor i S. Hofr. 95, rev.-sekr. 01, häradshöfding i S. Asbo o. Bjäre här. doms. 04, justitieråd sedan 09. På sin tid stadsfullmäktigt i Engelholm, o. landstingsman i Kristianstads län, samt sekr. i Norrlandskommittén 01-04. Led. af Nord. Museens nämnd 09, ordi. i Sv. Naturskyddsföreningen 09, ordi. i Sv. Turistföreningen 12.
- OSCAR TRAPP. Inneh. af firma m. samma namn. Led. af stadsfullmäktige sedan 80, af drätselkammaren sedan 75, ordi. i Hand- o. Sjöf.-nämnden. Led. af landstinget. Led. af Riksd. A. K. 89, af F. K. 06. Korresp. led. af K. Vitt.-, Hist.- o. Ant. Akad.
- AXEL BILDT. Eger o. bebor egendomen Torebo i Bohuslän. Ord. i kom.-stäm., v. ordi. i kyrkostäm. o. led. af kyrkorådet, ordi. i Orusts v. här. läkarestyrelse, led. af styr. i länets Brandstodsbolag. På sin tid mångårig led. af landstinget, prövn.-nämnd, skogsvårdsstyr. o. led. af kretsafd. bestyr., samt flere gånger till ombudsman hos Hvitfeldtska stip.-inr. — Inneh. af vårt lands största församlingar i privat ego.
- GUSTAF (GÖSTA) FREIDENFELT. Office'sasspirant under ett år, v. bruks- o. trävaruhandl. t. 77, anst. i bank sistn. år, ingick v. Smål. E. Bank 89, inträdde i styrelsen i denna Banks afd.-kontor i Karlskrona o. verkst. dir. derst. sedan 93. Ombudsman i Ståd. Allm. Brandst.-bol.
- ANDERS STRANDBERG. Inneh. manufakturfirman Anders Strandberg i Upsala. Led. af stadsfullm. derst. sedan 99, af drätselkammaren, (f. n. ordi.), af folkskolestyr., af byggn.-nämnden, af Borgersk. äldste. Styr.-led. i: Upl. E. Bank, Almkvist & Wiksells boktr. A.-B., Upsala spårvägs A.-B., Badhus A.-B., A.-B. Tidn. Upsala, Tullgarms gjut. o. mek. verkst., Upsala Malt- o. utsådes A.-B., A.-B. Strandbergs, Sala Manufakturhandels A.-B. Åtnjuter anseende som en af stadens mest verksamma kommunalmän.
- ISIDOR SÖDERWALL. Stud.-ex. 72, afg.-ex. fr. Tekn. Inst. 75, anst. v. Smediebackens Valsverks A.-B. 76, dess disp. 80-93. Komm.-nämndsordf. sedan 88, kassakontrollant i Kopp. E. Bank, ombudsman i Hagstedtska Arbetsinr.
- OSKAR WARFVINGE. Afg.-ex. fr. Ultuna landtr.-inst. 61, stud.-ex. 62, landmät.-ex. 64, förste landmät. i Gotl. län 93-09. På sin tid v. ordi. i Gotl. läns Hnshälln.-sällskap samt dess hedersledamot; ordi. i samma läns landsting 1900-08, ordi. i Visby stadsfullm. 03-09. Verkst. dir. v. Slite-Roma jernv. 02-10; verkst. dir. v. Roma Sockerfabrik 99-11.
- EUGÈNE SCHLYTER. Stud.-ex. 75, hoif.-ex. 79, v. häradshöfd. 81, stadsfogde i Oskarshamn 82, rådmann sedan 04. Stadsfullm. sekr. 82, ordi. i byggn.-nämnden sedan 94, ordi. i stadsplanekomm. sedan 10. Ombudsman v. Småländs Ensk. Banks afd.-kontor sedan 90.
- SIGRID LEIJONHUFVUD. Stud.-ex. 83, fil. kand. 88, bibliotekarie v. K. Vitt.-, Hist.- o. Ant.-Akademiens bibliotek 01. Styr.-led. i Fören. Dagny. Nya Idun. Fr. trycket utg. Fredrika Bremer (tills. m. S. Adlersparre), Ur svenska herrgårdsarkiv, Agneta Horns leverne, Erik Sparr och Stina Lilje.
- GEORGE DICKSON. Verkst. dir. o. styr.-led. i A.-B. Göteborgs Bank, ordi. i styr. i Göteborgs Inteckn. Gar. A.-B. Eger egendomen Kolboryd i Elfsb. län, ordi. i komm.-stämma, f. d. mångårig led. af landstinget.
- KNUT ANJOU. Stud.-ex. 71, v. häradshöfd. 82, e. länsnot. 83, länsbokh. i Gelle 87, kronofogde i Gestril. fög. sedan 94. Sekr. h. Gelle fattigv.-styr. sedan 85. Ord. i styr. i fören. "Sveriges Kronofogdar" sedan 06, utsedd fullmäktigt i kronofogdar i fören. "Sveriges Landstätt"
- CARL ÖQUIST. Stud.-ex. 81, jur. utr.-kand. 91, v. häradshöfd. 94, rådm. i Umeå 95, borgmästare i Skellefteå sedan 98. Landstingsman. Ord. i styr. i Samskolan, v. ordi. i styr. i Bank-A.-B. Norra Sveriges kontor i Skellefteå.
- LAGE UDDENBERG. Efter afsl. studier inskr. v. Stockholms länsstyr. 85, tjänstg. ss. länsman t. 95, sedan dess stadsfogde o. fiskal i Vaxholm. Verkst. dir. i Stockholm-Vaxholms rederi A.-B. 99-1900, dererit led. af styr. i förenade Vaxholms nya ångf.-A.-B.

Innehåll.

V. Landström. — Utländssvenskarnes kongress. Svensk-Ryska monarkmötet. — Utställningar. — Svenska bilder. — Hvaljängst. — "Räddad" af Bo Bergman. — Veckans porträttgalleri.

Eftertryck af text eller illustrationer i HVAR 8 DAG utan särskildt medgifvande förbjudes vid laga påföljd.